

НИМЕ, НАРОДЪТ!

Един вятър духа из България, вятърът на промяната във властта

Петко ПЕТКОВ

Когато този брой бъде в ръцете на читателя, много неща вече ще са се случили. Засега въпросът, който виси със страшна сила е, може ли правителството на Бойко Борисов и главният прокурор Иван Гешев да бъдат свалени, преди да е изтекъл мандатът им? От ГЕРБ, Обединените патриоти и Прокуратурата уверяват, че това би означавало държавен преврат, потъпкване на Конституцията и „счупване“ на държавата. И то, когато след приемането ни в чак

калнята на еврозоната и банковия съюз, Съветът на ЕС трябва да одобри размера на средствата, които ще получат отделните страни-членки, за да укрепят икономиките си, преди настъпването на най-страшната световна икономическа криза.

Само че „материалът“, който изпълва вече втора седмица улиците и площадите на София, както и останалите областни центрове, не иска да чака „светлото бъдеще“, което му обещава Бойко Борисов, рекламирайки като голям успех допускането на България в чакалнята на еврозоната и банковия съюз. Здравият разум на българина му подсказва, че няма нужда да изяде едно цяло яйце, за да разбере, че е запъртък. Казано иначе,

за 11 години управление Борисов показва какво може и какво не може.

След всичките му хвалби България си остана най-бедната и най-корумпираната страна в Европа.

На стр. 2

На 7 октомври 2019 г. прочетох в столичен вестник правдив разказ на почтен български гражданин: „Преди появата на ТКЗС в село бяхме на газена лампа. Нямаше пътища, нито здравна служба... Част от печалбата на изграденото стопанство бе вложена за подобряване условията на живот. Почти всички къщи бяха нови, водоснабдени и електрифицирани. Изградиха се училище, читалище, здравна служба, магазини, пътища... Тогава разбрах как моята и на другите хора ниви от ТКЗС-то помагат да живеем по-достоеен човешки живот...“ „...Аз плаках, когато след 1989 г. новите демократи връщаха нивите и разрушаваха текезесетата. Плачът ми се усили още повече, когато като дялово участие ми донесоха една бремна овца. Казах, че е срамота да се убиват така животни, и отказах да я взема. Никога не съм мислил, че по този вандалски начин ще се разруши всичко онова, което моите родители и съселяните съградиха за 25 години. Такава глупост другите социалистически държави не направиха...“

„ЗА ОТЕЧЕСТВОТО...“

Георги ЙОРДАНОВ

По-ясно и по-честно едва ли може да се опише разрушителната стихия, която се разрази в началото на 90-те години в българското село. Ала разрухата обри-

ча на застои, обедняване и градове, които се славиха със съвременна индустрия, модерни комуникации и изключителни културни ценности.

Знайно е, че отговорността на овластените пред избирателите и държавата е основен принцип във всяко демократично общество. В прочутия си трактат „Държавата“ великият Платон пише, че провинилите се властници незабавно се осъждат от обществеността и се прогонват от Атина. Само два дни, след като през 356 г. пр.н.е. жадуващият за известност и слава Херострат унищожава символа на гр. Ефес – Храма на богинята Артемида, сплотеният народ го осъжда на смърт. Разбира се, днес не става дума да се проявява подобна жестокост към причинителите на огромни обществени бедни, ала е задължително да се налагат съгласно закона справедливи наказания и обществено порицание. Защото продължаващата три десетилетия бедност и безизходица за голяма част от сънародниците ни не веща добро бъдеще на България.

Жан-Жак Русо – един от предтечите

на Великата френска революция, определя държавата като обществен договор с гражданите с цел благополучие на хората. Налице са, според мен, всички основания за нов договор и в нашето общество. Системата на политическото устройство и управлението на страната, както вече е безспорно, се нуждаят от решително подобрение. И коренна промяна за по-добър живот и сигурност на гражданите, достойно присъствие на българската държава в Европейския съюз. Трябва дълбоко да се съжалиява, че голяма част от гражданите се възмущават в тесни кръгове, а не обединяват своите усилия в решителни действия за обнова. Несправедливо е да се твърди, че безразличието на немалко безмълвни сънародници е наследство от черното турско иго и от генетични черти в нашата народопсихология. Според мен това е скритата обществена енергия, която рано или късно ще изригне и ще помете безпросветността, управленческата немощ и фалшивото самочувствие на случайници във властта.

На стр. 7

НИЕ, НАРОДЪТ!

И причината, която той няма как да си признае, е тъкмо поради неговото управление, през което България се превърна в на завоювана от мафията държава. В нея без рушвети и комисионни не може да се построи или ремонтна и един километър път; в нея не функционира нито една от четирите власти: законодателна, съдебна, изпълнителна и медийна. Ето, това не искат да си признаят ГЕРБ и „патериците“ му. Какъв ти провал в борбата с корупцията? Такава борба изобщо няма, може би защото е най-трудно да се борим със себе си. Американското посолство в София не закъсня да се намеси в кризата, подкрепяйки витиеватото, хем справедливите протести на гражданите, хем върховенството на закона, в което се къдне обектът на тези протести – главният прокурор Иван Гешев. Откакто президентът Радев отказа да подпише указа за неговото назначаване, Гешев се е фиксирал в Президентството до степен че изпрати в сградата прокурор с тежко въоръжени преторианци, с „цел изземване на доказателства за държавна измяна“. Явно не стигнаха селективно подбраните извадки от телефонна комуникация на президента и неговите сътрудници, та трябваше да се добави и престъплението „нерегламентирано придобиване и съхранение на разузнавателна информация“. И, за срам на съдийското съсловие, което във ВСС осигури „избора“ на Гешев за главен прокурор, намери се съдия, който да разреши на „бандата на Гегеон“ да нахлуе в Президентството. Само че съавторите на този цирк не предвидиха каква вълна от обществено възмущение ще предизвикат.

И, като резултат от неразумния демарш, десетки хиляди граждани с различни политически ориентации, абсолютно спонтанно заставаха пред Президентството, виждайки в него не само жертва, но и единствената съпротивляваща се на произвола институция. Със или без акциите на „Да, България!“ в „Росенец“, пред Съдебната палата в София, пред сградата на МВР и пред хотела „Берлин“, в Банка, чийто собственик е Делян Пеевски,

хората пак цяха да излязат на улицата.

Не че много им харесваше предишният главен прокурор Цацаров, но той поне беше интелигентен юрист. В момента политиките и политолозите спорят за Ве-

лико Народно Събрание и евентуално нова Конституция, която ще извади прокуратурата от съдебната власт, но според мен, най-големият кусур на сега действащия основен закон на Република България е това, че не предвижда за президента права, адекватни на начина, по който той се избира. Другият недостатък е, че тя изключва свалянето на правителството по друг начин, освен чрез избори. За сравнение, Американската Конституция е една мъничка брошулка с десетина поправки, към която е приложена Декларацията за независимост на САЩ. В тази Декларация пише:

„Ние смятаме за очевидно сами по себе си тези истини, че всички хора са създадени равни; че те са надарени от техния Създател с някои неотменими права, между които са правото на живот, свобода и преследване на Шастие; че, за да гарантират тези права, се институтират правителства от хора, извличащи своите правомощия от Съгласието на Управляемия; че, когато една форма на управление стане деструктивна за постигането на тези цели, народът има правото да я сменя или събори и да институтира ново Правителство, базирайки неговото учредяване на такива принципи и организирани неговите пълномощия по начин, при който изглежда най-вероятно народът да постигне своята бъдеща сигурност и щастие.“

Този текст не се цитира никога от рояка придворни „политолози“, „медийни мисирки“, банални пиари и пропагандатори на фалшиви новини за „успехите“ на управлението в България. Разбира се, във въпросната Декларация за независимост пише още, че трябва да се подхожда предпазливо и

правителствата да не бъдат сменяни „по лековати и преходни причини“, а след поредица от злоупотреби и узурпирания, преследващи неизменно една цел – гражданите да бъдат поставени под абсолютен деспотизъм. Тогава народът има не само правото, но и задължението да сваля такава управление и да предвиди нови гаранции за бъдещата си сигурност.

Срещу какво излязоха този месец хората по улиците на областните центрове в България?

Какви са исканията на протестиращите?

На първо място, срещу корупцията по всички етажи на

властта. На второ място, срещу избирателния подход и произвола на насъскваната от Борисов и ръководената от Гешев прокуратура, която „сълта комарите, пък изплюва камилите“, както е казал Стефан Стамболов. Сиреч, вместо да търси отговорност от министъра на финансите Владислав Горанов за проспанието 700 млн.лв. неплатени такси от хазартните фирми на Васил Божков, или за 60-те млн.лв., които укривават се в Дубай обвиняем е платил като „такса помощ“, Прокуратурата публикува чатове от комуникацията между президентските съветници и самия президент с бизнесмените Павел и Атанас Бобокови, или с генералния секретар на БКП Александър Паунов и журналиста Огнян Стефанов. И в нечия глава изглежда се върти внушената идея да бъдат изфабрикувани „доказателства“ за търговия с влияние и дори държавна измяна. С цел замазване на очите на публиката обаче, на разпит бяха извикани Бойко Борисов, Владислав Горанов и Менда Стоянова. За отбеляз-

ане, че не бе проявен интерес към „незис“ аудиозаписи или снимките на пълното с пачки евро и златни кюлчета чекмедже от нощното шкафче на премиера в правителствената резиденция в Бояна. Никой не се запита как те са се озовали там, срещу каква услуга са били дадени и къде са отишли после? Това все още си остава покрито с мрака на неизвестността. Да не говорим за „Догансарай“, построен върху заградена държавна и общинска земя в парка „Росенец“, до Бургас. Щом с едно шракване на пръсти Борисов сваля охраната от Доган и Пеевски, можеше ли да направи това, ако правата над

службата бяха на президента Радев? Очевидно не. Тогава, за какво ни агитираше цяла неделя?

На трето място, хората протестират срещу мафиотизирането на изпълнителната, а може би и на част от законодателната и съдебната власти. Следствие на което, без съответния подкуп, не може да се построи или ремонтна дори един километър път, улица или булевард. Да не говорим за стотиците километри магистрала. Ето, тези порядки прогониха от България най-производителната и креативна част от населението, отчаяно че някога ще може с честен труд да живее в родината си.

Русветчиството на българските държавници и общински чиновници и особено на техните шефове, е станало нарицателно в цяла Европа.

А там са особено чувствителни, когато парите от техните данъци се „усвоават“ у нас по метода, препоръчан от министъра на земеделието Десислава Танева: „Не шумете за злоупотребите с европейски субсидии, за да не ни спрат парите от Брюксел!“ Не 16 милиарда, а 1

трилион евро да ни дадат, крадливите гербери, патриоти и депесари ще намерят как да ги присвоят, раздавайки ги на обръчи от приятелски фирми. Това е част от обяснението на факта, че България е на последно място по приходи в Европа. Другата причина е досегашното търпение на народа, че на премиера в правителствената резиденция в Бояна. Никой не се запита как те са се озовали там, срещу каква услуга са били дадени и къде са отишли после? Това все още си остава покрито с мрака на неизвестността. Да не говорим за „Догансарай“, построен върху заградена държавна и общинска земя в парка „Росенец“, до Бургас. Щом с едно шракване на пръсти Борисов сваля охраната от Доган и Пеевски, можеше ли да направи това, ако правата над

трилион евро да ни дадат, крадливите гербери, патриоти и депесари ще намерят как да ги присвоят, раздавайки ги на обръчи от приятелски фирми.

Това е част от обяснението на факта, че България е на последно място по приходи в Европа. Другата причина е досегашното търпение на народа, че на премиера в правителствената резиденция в Бояна. Никой не се запита как те са се озовали там, срещу каква услуга са били дадени и къде са отишли после? Това все още си остава покрито с мрака на неизвестността. Да не говорим за „Догансарай“, построен върху заградена държавна и общинска земя в парка „Росенец“, до Бургас. Щом с едно шракване на пръсти Борисов сваля охраната от Доган и Пеевски, можеше ли да направи това, ако правата над

трилион евро да ни дадат, крадливите гербери, патриоти и депесари ще намерят как да ги присвоят, раздавайки ги на обръчи от приятелски фирми. Това е част от обяснението на факта, че България е на последно място по приходи в Европа. Другата причина е досегашното търпение на народа, че на премиера в правителствената резиденция в Бояна. Никой не се запита как те са се озовали там, срещу каква услуга са били дадени и къде са отишли после? Това все още си остава покрито с мрака на неизвестността. Да не говорим за „Догансарай“, построен върху заградена държавна и общинска земя в парка „Росенец“, до Бургас. Щом с едно шракване на пръсти Борисов сваля охраната от Доган и Пеевски, можеше ли да направи това, ако правата над

трилион евро да ни дадат, крадливите гербери, патриоти и депесари ще намерят как да ги присвоят, раздавайки ги на обръчи от приятелски фирми. Това е част от обяснението на факта, че България е на последно място по приходи в Европа. Другата причина е досегашното търпение на народа, че на премиера в правителствената резиденция в Бояна. Никой не се запита как те са се озовали там, срещу каква услуга са били дадени и къде са отишли после? Това все още си остава покрито с мрака на неизвестността. Да не говорим за „Догансарай“, построен върху заградена държавна и общинска земя в парка „Росенец“, до Бургас. Щом с едно шракване на пръсти Борисов сваля охраната от Доган и Пеевски, можеше ли да направи това, ако правата над

Детелина ДЕНЧЕВА

Събудихме се! Мъртвешкият ни комато-зен сън приключи! Вече нацията не е на командно дишане и в безопасно състояние. На улиците и площадите се опитва да поеме с пълни гърди стъпканото от олигарсите и мафията чувство на достойнство, свободна воля и надежда.

Като през тежка пелена и в ступор, години наред гледахме бурните реакции на народно недоволство, борбата за правов ред и достоен живот при нашите съседи и другите европейски народи. И оставахме пасивни, безмълвни, безучастни, обезверени и унижени. Дотолкова, че южните ни съседи сглобиха вица: „Тихо, да не събудим българите!“ Тези, толкова наивни и доверчиви българи, които се превърнаха в една от първите жертви на неолибералния социален експеримент, довел до обездържавяване на хилядолетната ни държава. Тези, които ни ограбиха и обезкървиха, свои и чужди, тези, които ни доведоха до стелента на най-бързо изчезващата нация и до фактическото заличаване на история и духовност, бяха собствените ни продажни и

президента преди да е изтекъл неговият мандат. Затова пък от разследването на Валя Ахчиева научихме, че председателят на най-големия съд в България, е бил назначен в нарушение на изискването за българско гражданство. А пък за шеф на Специализираната прокуратура е била издигната единствено кандидатурата на прокурор, свързан с мафиотската мрежа „8-те джужукета“.

„Криво седи, право седи стар кадия“ – пише Пенчо Славейков в „Луд гудия“. Това обаче е било през турско! Днес, в света на „евроатлантическите ценности“, кое е право и кое не, решава американското посолство в София.

През февруари 2013 г. Борисов пак се беше запялнал като рак на бързей, търдейки че няма да подаде оставка заради Станишев и Доган. Казват, че посред нощ бил поканен, където трябва, и на 20 февруари 2013 г. той хвърли кърпата. Разликата е, че днес, наред с неговата, протестиращите искат и оставката на главния прокурор Гешев, което може да не е

БЪЛГАРИЯ Е НАШИЯТ КРЪСТ, ОБИЧ И ПАМЕТ!

антибългарски правителства! „Ние не интерпретираме българската политика през българския национален интерес.“ – тази декларация принадлежи на бившия български министър-председател Иван Костов, и тя пълноцветно илюстрира отношението и избора на технологичен подход за сръване и унищожаване на българско-

ка, Росен Плевенлиев, няма какво и да се споменава. Чевърстият им „партньор по оръжие“, пачки евро и кюлчета злато, вече дни наред се радва на всенародната любов, която се излива под формата на многохилядни протестни митинги под прозорците на МС с категоричните призови „Оставка!“ и „Мафията, вни!“.

то бъдеше.

Пълен фактически отказ от национален суверенитет демонстрира и бившият т.нар. президент и върховен главнокомандващ Петър Стоянов: „България ще спазва международните норми на поведение, дори с цената на отказ от националния суверенитет“.

За интелектуалното, политическото ниво и достойнството на третия мускетар, от тази печална за България кли-

Рогоостъпниците, доволно корумпирани и мотивирани, грижливо отпалявани от заггаричните си госнопары и щегри НПО, управляваха и унищожаваша народа на България със стръбата на ненаситна глутница хиени. НеокOLONIALНИ наме- стници, обезкосятащи собствената си държава! Колкото повече грабеха, толкова повече се и настървяваха! След като

сринаха енергетика, индустрия и всяка промишленост – тежка, лека, селскостопанска, преработвателна, отбрана и култура, стигнаха дори до систематичното избиване на стотици хиляди селскостопански и домашни животни, последния поминък на едва оцеляващите българи. Загребано беше всичко, което можеше да навреди на чуждестранния внос и печалби! Пилета, агнета, свине – без доказване на болест и необходимост, с патологична жестокост и удоволствие. Изсякоха и опожариха горите ни! Ограбиха ресурсите ни, златото на България, минералните извори, земята ни! Направиха я буннището, клоаката на Европа! Изгониха като ненужни и излишни хора 3 милиона българи! От години управляващите не предприемат никакви адекватни и реални действия, относно демографската катастрофа, в която изпадна България. Тридесет години политически лъжи, манипулации и медийно зомбиране! Тридесет години социални експерименти, опощаване и опростачване! И само дълбоко нейде в душата, плахият въпрос и надежда: Защо България е на светлинни години далече, например от Унгария, достойна и уважавана европейска страна, с която заедно тръгнахме по пътя на демокрацията?!

На стр. 4

НИЕ, НАРОДЪТ!

по буквата на Конституцията, но да не би и народът да живее по нейните разпоредби? Половината от разпоредбите я си суспендирани! Нейсе, и Борисов, и Гешев уверяват, че единствено отговорността и работата, която им предстои, ги задържа на власт. Към това Борисов добавя и заплахата от „невиджаната криза“, която надвисна над света, в резултат на коронавируса, сякаш оставането му на власт ще я разреши. Докато Гешев е решил да накаже всички, които ограбиха българския народ. То това хубаво, но хората се питат защо изпуска от погледа си и олигарси, които са пред очите му? Защо българите, които Тома Биков нарече „тиняната обществото“ или „лумени“, трябва да вярват, че влизането ни в чакалнята на еврозоната ще ги направи богати и щастливи, а акциите на Гешев ще донесат справедливост, колкото „вода газят, жадни ходят“?

Сотици селища страдат от липса на питейна вода, от разбити пътища, липса на лечебни и учебни заведения, детски градини и ясли, и други блага на цивилизацията. Колко села обезлюдяха и бяха заличени от административната карта на България, въпреки или благодарение на „успешното“ управление на Борисов! И, когато хората излязат на улиците, ги обявяват за „мотивирани“, за отечественофронтовци без ясни лидери и програми, за несъвместими сбирщини от леви и десни.

Геноцигът, безработицата, безпарчието, безнадеждността и другите „прелести“,

не са ли основание да се вгледат магистратите в разпоредбите на основния закон на Републиката? А политиките да търсят под вола теле.

Защо нямаме и ние някой Орбан, да ни отвори очите, да ни измъкне от лапите на Сорос, да ни върне смазаното достойнство на първобропейци, да защити християнските ни ценности и семействата?!

Какво ни липсва?! Защо ни липсва?!

Оказа се, че това което ни е липсвало, вече го имаме, ние сме го избрали с гласа си! Имаме национален лидер, достоен държавник и български Президент, за който националната чест и гордост не са празни слова и ненужни архаизми! Това беше новото и различното, чаканото и лелеяното от народа на България в продължение на три десетилетия – достойният български бържавник и български войни, който знае със сърцето си що е Родина и как трябва да се защитава тя! Негови са думите, произнесени в словото му по случай Националния ни празник: „Дълбок корен се иска, за да устоиш на ветровете. Затова е нужно да помим. Всяка епоха предлага своя заинтересована версия на историята, но само оригиналет на възрожденците е създаден с дела и написан с кръв. Него не бива да забравяме, защото той е фундаментът на днешна България. И нека не гледаме на миналото като на бреме. Миналото е капитал, защото всяко поражение е урок, а всеки триумф – възвъновение, което страниците на историята се четат със смирение и признателност към жертвите – своите и чуждите. Да помним е дълг! Защото историята не дава проща за забравата.“

На стр. 4

ил Екимджиев: „Гражданите имат право да арестуват дори и главния прокурор. В прокуратурата стандартът наистина не е двоен, а един – бандитски и извънконтитуционен“. На кого ли да вярва човек?

Към тази оценка ние няма какво да добавим? Освен това, че трябва да се изчака Гешев да довърши немислимото: да обедини целия български народ срещу корумпираната и арогантна управленска шайка. Не ние, а „политолъгът“ Антон Тодоров нарече ГЕРБ „шайка“, преди да се присъедини към нея като депутат. Никога не е късно да станеш за резил!

И Борисов потвърди това, забранявайки на министър Данаил Кирилов да пише във „Дейсбук“. След това „се вслуша“ в препоръките на областните координатори на ГЕРБ и поиска оставките на министрите на финансите, икономиката и вътрешните работи. Не за несправяне с работата, а заради внушенията, че са свързани с Делян Пеевски и ДПС! Този опит за спасяване на балона на властта, изхвърляйки част от товара, обаче няма да мине. Народът, който е на улицата, не иска оставката на отделни министри, а на целия кабинет. Що ли му трябваше на Гешев да слуша Бойко? Свлячището тръгна и вече никаква подпорна стена не може да го спре.

ВЪЗМЕЗДИЕ ЗА ИЗОСТАВЕНИЯ НАРОД

Кеворк КЕВОРКЯН

Опасявам се, че по време на протестите възбудата и сблъсъците – предимно словесни, отново ще прикрият истинския проблем: позорния факт, че Народът напълно е изоставен.

Всъщност, той направо е забравен – Политическата Секта не говори за него, дори вече не го споменава.

И сега, когато е на зор – пак не се сеща за Него.

Любимият въпрос на телевизионните репортери към протестиращите е: „Защо сте тук?“ – лесно и тъповато.

Вместо: „Какво искате да се промени – и от кого го искате?“

Разликата е огромна.

Щеше да стане ясно, че не знаят от кого да искат промяната.

А може би и няма от кого да искат – засега.

Протестират главно млади хора. Това е чудесно.

Обаче те лесно ще станат плячка на Сектата.

Там бързо ще се договорят – как да освещат Стария Бардак.

Новите играчи са мераклии за същото място. И нищо запомнящо се не се чува от тях.

Простото врещене не води до нищо свястно.

Все задаваха онзи – тъповатия въпрос.

И когато един от ДПС процедури, че е дошъл, за да не стане като в Катунца, изобщо не го разбраха.

Още за ДПС.

Днешният „бунтар“ Христо Ива-

нов беше горд правосъден министър на Бойко, същият.

Тогава не се сещаше да прави десанти в „морските сарай“.

Сега театрално се търкала в пясъка – и си мисли, че е отскубнал един пискюл от феса на ДПС.

Само им даде повод да покажат силата си: стотици, като истинска войска, дойдоха да бранят Доган, пяха „Мила Родино“, вяха български знамена.

Отгоре на всичко, прегръщали христоивановци.

Във всеки случай, бяха по-организирани от протестиращите от ГЕРБ.

Те пък бяха тъжна картинка в платените си автобуси.

Според вицепремиера Томислав Дончев се вървяло към гражданска

Други два милиона избягаха, най-вече от срам, че нищо не зависи от тях

Тук – Там все пак имат някаква цена, макар и да е цената на роби.

Идете ги вижте в какви условия вегетират.

Останалите красят статистиката на най-бедната страна в Европейския съюз.

Не живеят чак скотски – обаче ампутираха състраданиято им към клетиците.

Пълнен провал на човешината – и Тук, и Там.

За това обаче не се говори, понеже вече и няма критерии за истинска човешина.

Големият Български Разказ за случилото се става все по-неясен и непълен.

Това вече е привиден разказ, Уж-

Сега сметките са ясни: ония от урвите към Бузлуджа – срещу държавните чиновници и семействата им.

Силите са изравнени, няма място за идеи, няма и нужда.

Когато няма идеи, идва времето на „мургавите“ мургафети: „гесните“ мургавелци, заедно с истинските, избират кмет на столицата. А само след още двайсетина-трийсет години Бат Манго ще решава всичко.

Предсказанието е на ЦРУ: пак добре, че всичко щяло да се случи кротко, без мургав Майдан.

Народът пропусна момента да развие в манталитета си поне някаква минимална себичност, а това ще има фатални последици.

Не се сети или се посвени да прихване нещичко от себичните типове, които властват от трийсет години.

За годините на Прехода, Народът изтърпя – и все още търпи – чудовищни издевателства.

Сред тях и фалшификациите и дори „умъртвяването“ на Миналото.

Както казваше обаче Фокнър „Миналото никога не умира, то дори не е минало“.

И защото все още някак си е тук Главният Свидетел – Народът, макар че те пет пари не дават за него.

Опитват се да го противопоставят на собствената му памет.

И така отново го унижават.

На Сектата й трябва хора, невежи за Настоящото – невежи за истинските му провали и злини.

Ако не бъде схванато това, всичко ще започне и ще свърши с дюдо-канията.

От тях Политическата Секта не се плаши.

Спасението е в това, протестиращите млади хора да разберат, че трябва да искат – НАЙ-НАПРЕД – милост и справедливост за родителите/предходниците си.

Това ще отключи – и ще бъде – Истинското Възмездие.

война.

Нищо подобно. Тя отдавна приключи.

Четири милиона души/най-малко бяха захвърлени на Бунището на Живота.

Два милиона приемат за неизбежно зло скотския живот, който им направи Държавата.

Разказ.

Сектата постигна и това. Непрекъснато плямпат за тукашната корупция – но дума не обелват за ония, които корумпират съвременната българска историография.

А Народът пък безропотно започна да предава собствения си скептицизъм.

гурност за себе си, за децата и семействата си!

В пространството! Българските граждани изискват не само изтласкването и обезсилването на мафиотските структури от управлението на страната, но и пълна ревизия и отмяна на всички закони, противоречащи на българския национален интерес и суверенитет!

Само тогава българите ще живеят със самочувствието, което имат другите народи в ЕС.

Нужен е само патриотизъм, политическа воля, чувство за национална отговорност и умове раждащи позитивни идеи, доброамереност и зрялост! И новото българско Възраждане ще се състои! Един е Бог! И нека бъде Неговата Воля. На неговия олтар е България. Тя е нашият кръст, обич и памет!

Днес не искаме „добри намерения“, а решителни и безкомпромисни държавно отговорни действия в името на националния ни интерес! Искаме социална справедливост и си-

БЪЛГАРИЯ Е НАШИЯТ КРЪСТ, ОБИЧ И ПАМЕТ!

ди НПО-та; която дава на безконтролни концесии богатствата на българската земя и самата земя при унизителни и срамни за народа ни условия; която превърна българското здравеопазване в търговска услуга, която доведе българското образование до профанизация и бездуховност, която внедри дженъридеологията като алтернатива на древната ни култура и православни християнски ценности.

„Добрите намерения“ от преди 30 години, в които повярвахме, постлаха пътя към ада и разрухата, преря-

заха и обезкървявиха вените и жизненото тяло на народа ни. Корупцията по високите и средните етажи на властта стана запазената марка, която обезобрази лицето на България пред света!

За това е безкомпромисна и категорична присъдата на площадите: „Мафията, въл!“ Оставка на корумпираното правителство; долу законите утвърждаващи олигархичен ред и корпоративните интереси. Вотът на недоверие е заявен решително не само в Парламента, но преди всичко от десетките хилядите млади хора по улиците

и площадите на София и големите градове на страната като Варна, Бургас, Пловдив, Русе, Шумен, Благоевград, Стара Загора, Хасково и др. Гражданската енергия поставя на дневен ред Ревизия на прехода и Смяна на статукото, налага пълнокръвно и активното присъствие на младите хора в партийния и обществен живот, и в демократичните избори.

Днес не искаме „добри намерения“, а решителни и безкомпромисни държавно отговорни действия в името на националния ни интерес! Искаме социална справедливост и си-

Един от поводите за настоящия текст е статията „Да спечелим войната срещу българския език“

– публикувана във в-к. „Нова зора“, бр. 2 от 14.01.2020 г., с автор д-р Костадин Костадинов – председател на ИП „Възраждане“. Би било добре да има повече подобни публикации в нашия печат.

Авторът открито обявява, че срещу родния ни език се води направо откривена война от външни и вътрешни антибългарски сили, и че нейната цел е унищожаването на нашата реч и писмо.

След 1989 г. се правят и опити от „миновници“ в Института по българистика на БАН, да се ограничи в българския книжовен език употребата на женски род, на пълния член, формите за звателен падеж и др. Авторът посочва, че главно опасно идва от прекаленото присъствие на английския език в нашето словесно пространство.

Проф. Сия Коловска от БАН посочва, че 5000 са само английските чуждици, навлезли в езика ни до 2010 г. Според нея, новите чуждици идват най-вече от английския език – към днешна дата числото им надхвърля 10 000.

Англоезичната агресия в световен план,

особено от 40-те години на миналия век, не оставя съмнение в това отношение. Заедно с това се води война и срещу държавите, за да не могат те да взимат действени мерки за защита на своя език, вяра и култура.

Крайната цел е да се обезсилат и унищожат народите, чрез разрушение на техните основни опори: език, вяра и държава.

Родният ни български език е държавнообразоващ език, т.е. той е езика на българската държавност и така е от времето на цар Борис Първи до днес, независимо от това, че народът е стоял векове под робство и през това време не е имал държава. Но силата на родния ни език и живеещата в него православна вяра, надделява над времето, над вековете и образува българската държава, когато настъпа време за това.

Войната, с помощта на английския език, се води срещу всички народи и техните езици, за да се установи едноезичен ред на планетата. Това е причината езиците и верите на различните народи да са обект на разединителната глобална дейност.

За целта е разработен механизъм, гарантиращ навлизането на непомерно количество англоезични чуждици в езиците на всички народи. Така, под действието на чуждите думи и чуждия смисъл, и чрез чувствата, които те носят, започва изменението на езика – възприемник, като се променя смисъла на думите. Оттук

РОДНИЯТ ЕЗИК

„О, неразумний шюроде! Поради что се срамиши да се наречеш болгарин...“

Св. Паисий Хилендарски

„Както с приемането на гръцки език и култура ние се показахме маймуни... Така и със сляпото подражание на Европа, ние ще достигнем да бъдем робове на самите себе си.“

Христо Ботев

Димитър Павлов

се извършва нездравата мутация на целия духовен и душевен строй на хората, подложени на това въздействие. Народите се потапят в несвойствена за тях езикова, верска и културна среда, което в крайна сметка води до загуба на народното им самосъзнание и принадлежност. Така те напускат своя исторически живот подобно на много други изчезнали вече народи.

Езикова война е сложна война, тя е хибридна, духовна, психологическа и се води за човешкото съзнание като подтикнава нападеният народ към безболезнено самоунищожение. Това е и едната страна, (защото има и други), на анонимните, но все пак известни планове и опити за „редуциране“ на земното население с 90 %.

Зад тези думи се крие сатанинското намерение за унищожаване на 9/10 от човечеството. Другият „евфемизъм“ е понятието „златен милиард“. Всъщност, с право на живот се планира да бъдат „гарени“ само 500 милиона души. Тук вече липсват и наши, и чужди думи, за да бъде назована, както й се полага на тази, изскочила направо от ада идея. В резултат народите трябва да изчезнат и на тяхно място да се появят техни преходни, неточни и лъжливи заместители: „общности“ (едно твърде неустановено и неясно понятие), „етноси“ (учена гръцка дума, която не върши работа) и „нации“ (латинска дума, която претендира да означава народ, но премълчава своето богоробческо и студено съдържание). За съжаление, обемът на настоящата статия не позволява да се разгледат подробно посочените понятия, което ще

Авторът на статията „Родният език“ е завършил е българска филология, философия и богословиев Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Поет и композитор, владеещ почти всички музикални инструменти, той е и задушевен изпълнител на песни по свой текст. Работил е като преподавател по български език и култура, по логика, философия и психология. Занимава се с проблемите и съвременното състояние на родния ни език. Съставител е на „Смислов речник на думите“, избрани страници от който „Нова Зора“ предстои да публикува.

направим при евентуална възможност.

В нашите съвременни учебници по литература, история, география и пр., някоя планомерно и тихомълком е отстранил важната българска дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Обезличаване на българския език

Става ясно, че за да бъде подменена дадена дума, тя вероятно я премахват. Бившият министър-председател Иван Костов, в едно свое изказване, след продължителния обет за мълчание, който бе дал, след като загуби управлението на страната, изрече много ясно тревогата си, относно „опита да бъде реабилитирана думата „народ“.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Ща“, средствата за масова информация налагат в ежедневното ни английската дума „тийнейджър“. За народа не е видно, каква роля играе държавата в това беззаконен театър, но както изглежда тя не е положителна дума „народ“, като я е заместил с горепосочените преднамерени и лукави понятия.

Може да се каже, че

езикът е самият народ,

защото човек е много пове-

че духовно, словесно съ-

щество, нежели телесно и ма-

териално. Затова, днес, най-

наложителната обязаност на

държавата е да се заеме с не-

езика въпрос за българския

език, носител на нашия на-

роден дух. Защото, когато ду-

хът отслабне, слабее и сила-

та за живот. Старобългарска-

та дума за народ е език, което

сочи, че ако народът загуби

родния си език, то той губи

себе си.

Основното действие на езика е в плана на обществото като водеща сила, от която зависят всички човешки отношения и, без която съществуването на обществото е невъзможно. Като такъв езикът е предисторическо, а оттам и историческо явление, стоящо непосредствено в началото на човешката предистория. Той не е донесен на земята от т.нар. „извънземни цивилизации“, защото космическите явления изразени с това понятие и по този начин, просто не съществуват. Много хора мислят, че има такива „извънземни“, главно поради атеистично-суверенния им начин на мислене, който не им позволява правилно да разберат лукавия характер на някои недоброамерени, надпространствени и надвременни явления. Последните, за съжаление, намират място в световната история по вина на човека.

Продължителността на присъствието на един народ на историческата сцена се определя от двете основни народни сили: роден език и живещата в неговите думи вяра в Бога, Създател на всичко видимо и невидимо. Третата сила, която произтича от тях е държавата, даваща законово основание на обединителното за народа действие на езика и вярата. Тази духовно-слова триада произвежда народното самосъзнание, което обединява и държи народа, като не му позволява да потъне надолу, до нивото на населението и общността, които са по-ниски форми на обществен живот и организация.

Поради тази причина е толкова важна

чистотата на родния език, защото не езикът съответства на народа, а народът се изгражда от езика и му съответства. Надпределното количество и качество чужди думи в даден език разрушава фонетичното му и смислово равновесие, а това означава и разпадане на народа. Губи се естественото значение на родните думи, което обуславя недействителното възприемане на себе си, на другите и на света. Така народното самосъзнание отслабва и историческото положение на народа става критично.

По време на близо 45-годишния период 1944-1989 г., учениците и студентите у нас не учеха смисъла на българските думи. Те се занимаваха със граматически - синтактични и морфологични правила, даваща им възможност да говорят и пишат правилно, което не е малко. Но да разбират дълбокия смисъл на родните слова те не бяха учени. Затова и си мислеха (а така мислят и днес), че смисълът на думите се разбира от само себе си. Това, обаче, е невярно и неубедително твърдение, защото оставя българското общество без ясна способност за разсъждение

пред новите световни промени. Така отдалечаването на българите от техния език, се засили особено много след 1989 г., когато в този антинароден процес открито се включиха и външните „гоброжелатели“.

През последните години в България се преследва от посочените по-горе външни сили и въвеждането на двуписменост т.е., употребата и на латиницата. ЕС, например е фактор, който тегли нещата в тази посока. Това се вижда ясно в ежедневния ни печат, където наред с кирилицата много се пише и на латиница: имена на хора, фирми, романи, музиканти и прочие. Когато в един език се пише на две азбуки това показва, че азбуката-агресор цели да прогони местната народна азбука. Тревожно

е, че имена на наши музикални състави и изпълнители, имат не българско, а англоезично звучене и изписване. Явно тези хора започват да губят българското си самосъзнание и отново се сблъскваме с неразумност и иррационалност. Днешното несправедливо положение на нашия език може да се оправи сравнително бързо, но в това отношение държавата не си е на мястото. Общественият живот и управление не са селскостопански или промишлен двор, в който преобладава само материално-телесната дейност. Освен тяло, човек има и душа, и дух, като духовната му страна е определяща спрямо материалната. Това не можах да разбера управляващите в България до 1989 г., а за съжаление още повече и другите след тях. Те имаха и имат любими изрази, които употребяват без да разбират: промишленост и селско стопанство, брутен вътрешен продукт, жизнено равнище на народа и пр. А човешката душа и нейната роля в живота на човека те въобще не си я и представяха и не я споменаваха. Но Духът твори материята и телесните връзки, а езикът, словото, е негов израз, определящ всички обществени отношения. Самото мислене се явява свойство на духа, а не

на тялото и, следователно, е езиково, словесно. То е и зрението на водача по призвание. Тялото и неговите сетива са ограничени, и не стават за водене. В този смисъл можем да окажем период 1944-1989 г. (а и до днес) в България, като царство на тялото, като телесно управление, откъдето духът, езикът, вярата и красотата на словото бяха по правило прогонени. Последствията от това ние търпим днес.

Тогава, вследствие на прекомерно голямата телесна маса на идеологията, която унищожително се връше навсякъде, в обществото се появява духовен вакуум и най-вече в пределите на културата, литературата и изкуството. И този вакуум беше запълнен с англоезична култура – музика и литература, защото

чрез което ние сме езикови роби в собствената ни родина, в собствения ни дом, с необходимост предполага още политическо и икономическо робство, които са повече или по-малко прикрити. Така е било и при двойното турско-гръцко робство (15-19 в.). Ние и днес носим в езика си огромна маса от гръцки и турски чуждици, които понижават качеството на езика ни. Защото чуждиците нямат словесно-звуквата и смислова стойност на нашите думи. Не става въпрос за езиково чистофайничество, но когато използваш некое наред чужди думи, твоите изговори от съзнанието ти. Така нашият народ е изгубил не малко хубави слова, които са си отишли безвъзвратно. Не ни стига значи гръко-турско лошо

ство, чрез което ние сме научили нещо.

Ето и един пример със загубената наша дума за варено ядене, в което течността преобладава. Днес ние го означаваме с чуждите „супа“ и „чорба“. Едната е френска и още немска, а другата – турска. Има още един френски синоним – бульон, който присъства в езика ни. Това обаче не е утешително. Естествено е всеки народ да има дума за течено-варено ядене в лексиката си. Ние също сме имали, но вследствие на чуждото езиково и друто робство (а не присъствие), вече сме я забравили. Така ние продължаваме щадфетата на езиковата си недостатъчност и безхарактерност като я предаваме на децата си. С това ние самите, (което е тежък грях) възпроизвеждаме некое състояние, в което се намираме, защото езикът определя и икономиката, и политиката, и културата, и образованието, и т.н.

Ние не разбираме спасителния смисъл

даден от Бога, в родните ни думи и съзнанието ни няма яснота, за да видим накъде да хванем, та да излезем от мъчителното си положение. Това се засилва и от неясните и мъгливи понятия налагани ни отвън като: национална идентичност, цивилизационен избор и пр. Защо национална, а не народна идентичност? И защо идентичност, а не тъждественост? Каква е разликата между народ и нация, за да видим коя дума е по-точна, та нея да използваме в книжовния си език?

Що се касае до латинската дума „идентичност“ ние си имаме по-доброто наше слово „тъждественост“ със значение: точно това, абсолютно същото, без разлика. Кое тогава налага да се махне нашата дума и да се използва чуждата? Езикова причина няма и е ясно, че причината е политическа. Затова държавата и отговорните езикови и образователни институции мълчат пред издевателството върху родния ни език. Вазов е написал голямата истина в това отношение: „Език свещен на моите деди език на мъки, стонове вековни!“

езиково наследство, та сега мъчим езика си с хиляди не безопасни английски чуждици.

Какво тогава ще стане с родния ни език?

„Какво ще остане от мене тогава? Миг след грабежа ще бъда различен! И още по-ясно, и още по-право, миг след грабежа ще бъда аз нищо!“ Н. Вапцаров, „Вара“

Но ние явно сме ученици със слаба успеваемост в училището на историята, където учебният ден е по един век, а часовете по двайсет години. Много учебни дни и часове се мъчихме в това училище, но не

Чуждиците унищожават красотата и смисъла на родните думи. От такива езикови „помогала“ ние нямаме никаква нужда. Те разрушават нашия синтаксис и значение на думите. Всякакви западни речеви звуци и чужд смисъл в българските слова, чуждиците променят естествените и здравословни за нас езикови вибрации и ритъм. Това не въздейства добре на българската душа, а чрез нея и на тялото.

Великото дело на св. св. Кирил и Методий не би принесло плодове, ако не беше подпомогнато от държавната сила в лицето на третия велик ученик в това промислително начинание св. цар Борис Първи.

Днес отново е нужна помощта на държавата, за да запазим българския народ и неговото духовно съдържание – родния ни език, носител на православната вера. Но за това е нужна и подкрепата на народа, та да не се налага св. Паисий Хилендарски да ни подсети отново и с основание: „О, неразумний шороде...“

Във върха на Възраждането – **Априлското въстание от 1876 г.**, патриархът на нашата литература **Иван Вазов** определи саможертвения взрив на българите като „*Пианството на един народ*“. Силоно се надявам, че равнодушието, примирението с негодите и несправедливостта ще прераснат в мощно гражданско движение и съзидание за по-добри народни бъднини. Продължавам да вярвам, че със задружния усилия сплотеното българско общество може да постигне високи национални цели и да избегне участието на самоунищожил се древен народ с близо 14-вековна история.

„ЗА ОТЕЧЕСТВОТО...“

„За Отецеството работя, байо! Кажу ти моите и аз твоите кривини, на да се поправим и всички да вървим наедно...“ Тоя чист зов на Апостола за свобода и днес е живеец на българщината.

Очевидно е, че коренните промени в страната след 1989 г. дават силен отпечатък върху съзнанието и живота, особено на младежта. Вкусихме и от меда, и от жолото на съвремението. Опитвах се да правя сравнение между онова, което стана у нас и в други страни, с които имаме сходна историческа участ. Известно е, че който може – прави, другите – поучават. Нямам намерение да поучавам когото и да било. Само размишлявам. Споделих с читателите мисли и чувства за годините на социализма и за новия възроден капитализъм у нас. Приключвайки своя разказ за извървения път, логично е да се вълнувам и за предстоящите времена. Народът казва: „*Миналото не се повръща, а се преглежда*“. Да, добри или лоши, преживените години не може да се променят. Но те са извор на дълбока поука.

Социолози и политолози изучават общественото състояние и се опитват да формулират прогнози за бъдещето. Моята цел е по-скромна. Потъвайки в спомени за отминали години, разсъждения за настоящето и бъдното, разбирам, че личните ми преживявания са отзвук от общественото битие. Знае се, че историята отбелязва не дребното, а съществените резултати от социално-икономическите изменения, отразени и в живота на всеки човек. По данни на Евростат 57 на сто от българите смятат, че са живели по-добре по времето на социализма, отколкото днес. 30 на сто твърдят, че сега са щастливи; двойно повече са на обратното мнение. Естествено е да разбираме и едините, и другите граждани. По-малката група хора, свързани с властта,

„**За Отецеството**“ е последната глава от третата книга „Поврати“ от поредицата „*Пристаени мигове*“ на Георги Йорданов, екземпляр от специалния и ограничен тираж, който редакцията на в. „*Нова Зора*“ получи, с дарствен надпис. В тези драматични времена, когато площадите цепят небесата с възгласите „*Оставка*“ и за пореден път кипи от светли очаквания кръвта на млада България, „*Нова Зора*“ има привилегиата да свери азимута на тяхната надежда с този безподобен вектор на мъдростта, на човека, строител на културна България - Георги Йорданов.

Пример за интелектуална мощ и рицарска посветеност на Отецеството, на Родината, на Идеята, на Живота, тази книга съдържа страници и размисли на един представител на желязната и неразумниа конструкция на българския дух, който дори и в ада на политическата безизходица винаги е търсел и е съумявал да намери просвет, за българското духовно и културно здраве. Който е вярвал в спасителния корен на народностната традиция и е отстоявал правото на българско бъдеще, в спор със сухотеите на вчерашния и днешния ден.

Издание на две уважавани и предпочитани от автора издателства – „*Захарий Стоянов*“ и „*Светулка 44 Атенеи*“ книга Трета – „*Поврати*“ разглежда на 420 страници не само живота на България по во-

лята на победителите, в периода от Ялта до Малта. С безпощадна яснота Георги Йорданов изследва предвестията на последвалата съдбовна промяна, която обуслови печалния заник на онази България, изградена с толкова труд, и която бездарно и безотговорно бе пропиляна.

С отрезвяваща и бих казал, с евангелска сила, звучи гласът на автора, когато отправя към синовете на този народ безпощадния въпрос на Спасителя: „*Quo vadis?*“. Георги Йорданов обаче вярва и в „*скритата обществена енергия, която рано или късно ще изригне и ще помете безпросветността, управленската немош и фалшивото самочувствие на случайници във властта*.“ В своя проникновен и пространен предговор, писателят Симеон Янев, след като констатира, още с първото си изречение, че „*Малко са политичите и въобще обществените фигури от времето преди 89-а година, които остават дейни и разпознаваеми днес*“, в края, справедливо заключава: „*Говори отново държавникът. Този път – заветно!*“.

Книгата „*Поврати*“, която би била ценно притежание за всеки български патриот е издадена с полиграфско съвършенство с твърди корици и е за цена - 25 лева. Редакцията, обаче, в този брой не може да ви уведоми как може да се снабдите с нея.

Минчо МИНЧЕВ

гава държавата се управлява от хора, които самонадеяно и на несвършен български литературен език внушават, че „у нас се правят чудеса“.

Едва ли има трезво мислещ сънародник, който да е доволен от трайната бедност, в която е потънала голяма част от народа, от топящата се и застаряваща нация, от непрекъснатите остри политически вражди и скандали, корупция, погаване върховенството на закона. Ето защо не бива да се примиряваме с тези и други зловредни явления в обществения живот.

Народът ни също така жестоко е поразен от разяждащото го чувство за несправедливост. Дълбоко е наранена неговата вярна мярка за морал, приличие, ценностна система. Крайно време е и, според мен, тази истина да се осъзнае, както от управляващите, така и от всички управлявани през последните десетилетия, а още по-силно – от кандидатите за власт. Добре известно е, че когато няма справедливост, липсва енергия и воля за действие. Няма надежда. Никога досега при войни, катастрофи, въстания и груб натиск на външни сили толкова много сънародници не са зарязвали стихийно дом и Родина, за да търсят спасение и препитание в чужди земи.

Една от причините за тоя печален рекорд се дължи на факта, че основните производствени мощности бяха разграбени или унищожени. А нашата демокрация е твърде деформирана и все още не е защитена в достатъчна степен от ефективна съдебна власт. Тук ще припомним думите на Гаврил Кръстевич. На неговото умение дължим първата, със средствата на правото, голяма историческа победа – отделиянето на Българската църква от гръцката патриаршия и последвалото учредяване на Българската екзархия, която е предвестник на нашата държавност.

На стр. 8

В качеството си на генерал-губернатор той се обръща към Директората на Източна Румелия: „*Правосъдие, господи! Без правосъдие няма държава!*“. Споменах името на този забравен човек, защото той ни даде и урок по родолюбие. На 6 септември 1885 г. като генерал-губернатор Г. Кръстевич не изпълнява клауза на Берлинския договор от юли 1878 г. и не уведомява Турция за преврата. Смирено приема да бъде детрониран. Скъромно и тихо произнася думите: „*И аз съм българин. И аз съм за съединение*“. А когато го унижават, разкарвайки го във фойтона за показ пред чуждите консулства, той отправя само една молба – момата с байрака (Делка, годеницата на Чардафон – б. м.) да не се опира в него.

И все пак силно се надявам, че въпреки всичко нашият корав народ е в състояние да осъществи високата национална цел: България да достигне средноевропейските показатели по икономическо развитие, нови технологии, народно благосъстояние и стандарт на живота. Тази цел обаче ще остане мираж, непостижим облян без единение на обществото. Знайнo е, че закъснял и обеднял народ се въздига, но разединен народ погива. Поради това не трябва да забравяме думите и примера на първия държавник в неосвободената България Георги Раковски: „*Любовта към Отечеството превъзхожда всичките световни добродетели*“.

Нашият народ плати много висока цена заради безразсъдството на управляващи и противоборството на българи с българи. Независимо от подбудите за това. Отмъстителността е присъща на зил, примитивни, непросветени люде. Загърбването на стари лични, семейни, партийни, етнически, религиозни вражди в името на големи народностни цели е присъщо на хора с чисти помисли и висока нравственост. Политическата култура изисква и при най-горещи спорове да надделява духът на толерантност, търпимост. Стремех да се чуе, да се разбере и другото гледище. Питам се защо често у нас преубежденията не отстъпват на убежденията и аргументите. И въпреки това продължавам да вярвам, че озлоблението и злоставянията, които троят обществена среда, постепенно ще преливат в обстановка „*без гняв и пристрастие*“ (Sine ira et studio).

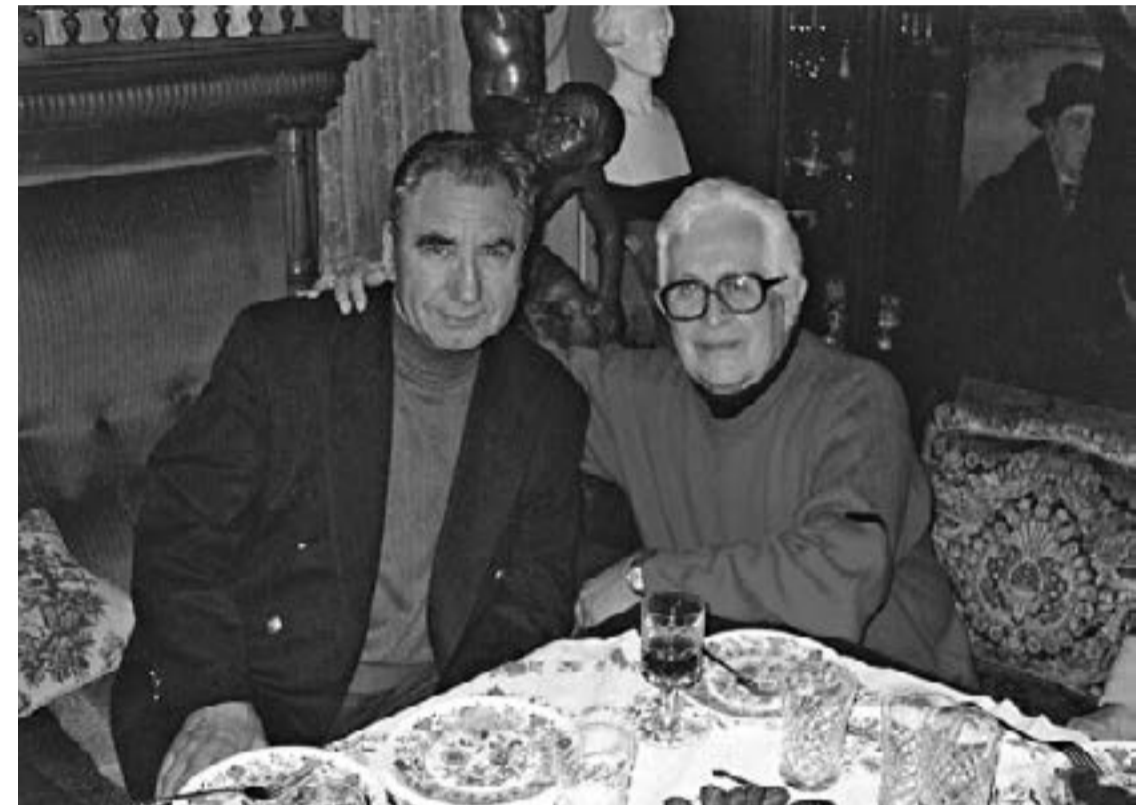
Тревожно е, че при направени анкети в 167 страни България заема 123-то място по усещане за общност. До нас е

„ЗА ОТЕЧЕСТВОТО...“

Буркина Фасо. Това обстоятелство разпилява и омаломощава обществената енергия. Ето защо жизнено е необходимо охуленото чувство на колективност и солидарност отново да започне да се възражда.

Напълно споделям усилията на немалко български граждани, които търсят възможности за добронамерено народно единение. Доказано е, че привързаността на всеки от нас към родината зависи от личния ни влог за нейния напредък. Съществува морално правило: Оби-

ляди гражданите на други държави получиха български паспорти. Ала не съм сигурен дали всички съзнават своя дълг към нашата страна. В ДПС постоянно се говори за евроатлантически ценности. Потребно е обаче, според мен, по-често да чуваме от някои хора на Движението и изповедни думи за непоколебима принадлежност към българския народ. Както и за активна позиция срещу всякакви опити за обособяване, сепаратизъм, ерозия на държавността.

С художника Христо Стефанов, 20 януари 2007 г.

чаме Отечеството преди всичко за доброто, което сме направили за неговия възход. Прилично е, като сме получили всичко от народа си, да съзнаваме и замръкваме със съзнанието, че стореното за хората и Родината никога не е достатъчно. В условията на демокрация естествено и логично е политици, партии, обществени групи да спорят. Да се състезават за доверието на избирателите. Ала по основните въпроси на националната съдба трябва да има безусловно съгласие. Консенсус. При споровете да се доказват предимствата на политики и програми за народоползени резултати. Държавите са преуспявали, когато са се опирали на обществено съгласие в името на по-високи национални цели. Съгласие, което превъзхожда отколешни омрази и политически противоречия.

Имам лични впечатления от гръцката държавническа традиция. От Константин Караманлис и Андреас Папандреу съм чувал откровения: *противопоставят се един на друг на политическата сцена, но винаги са единни, когато отстояват гръцката национална кауза.* През последните години хи-

зите в Стара Загора. „*Нека да бъде курбан! Бог да го прости! Без жертва и кръв свобода не става...*“

Нашето Отечество е завоевало възвишени цели с борба, жертви, упорит труд, предприемчивост, творчество, дружни усилия. А в новите условия на демокрацията това става още по-необходимо и възможно, стига да има чувство за приемственост между поколенията, призвани да съхранят материалните и духовните драгоценности, постигнати

от предходници. И да ги обогатят с още по-значими резултати. Най-важното е постоянно да се култивира национално самосъзнание и патриотична гордост.

Народният поет Иван Вазов възкликва: „*Отечество любезно, как хубаво си ти!*“

„*Ти рай си, да; но кой те прилично оценява?*“

„*Не те познават даже деца-та ти сами и твоето име свято нерадко ги срами...*“

Стиховете на Иван Вазов в своята пределна краткост и яснота съдържат характеристика и на днешното духовно състояние на нашето общество. Трябва да признаем: сега сме народ без идеал. Започналата с толкова надежди демократична промяна през есента на 1989 г., магическата вяра, че като се сменят системата и се постигне членство в Европейския съюз, *ще се осъществят мечтите за нов мощен материален и културен прогрес*, за съжаление се изчерпват с безплодни политически битки и още по-безплодни очаквания за социална справедливост и много по-добър живот.

Видимо е: самочувствието на много наши сънародници

е смазано. Когато през Възраждането в една пловдивска черква гръцки проповедник в своето слово произнася фразата: „*Християнството и елинизъмът приближават човека до Бога*“, избухва буря от негодувание. Целият град се надига срещу фанариотите и гъркоманите.

Днес на обществени места се чува, че връщането към думата *народ* в публичната реч не веща добро за страната. Премиерът Б. Борисов определя българите като „*прости*“, „*лош материал*“. Срамна тишина покрива подобни глупави съждения, които са обидни за доблестния български народ. Стигнали сме дотам, че и хулата срещу българската държава, произнесена от дежурни тролове с доказана липса на нормалност в интернет пространството, се приема като израз на свободомислие. Ако в някоя анкета се постави въпросът какво ни обединява, може би ще се получат паразитни отговори като този, че вече нямаме нужда от национално единение, защото сме обединени с развити страни в Европейския съюз. Поради това необходимостта обществото да се изведе от духовната парализа няма алтернатива. Защото духовната парализа не е безобидно заболяване, а най-сигурният път към упадък на народи и държави. В своята история ние имаме ужасен урок: българската държава на цар Иван Александър и цар Иван Шишман, разтрисана, търгувана от васали на чужди интереси, разядена от неспособността да се сплоти около обща идея и спасителна програма, попада в бездната на ужасната петвековна османска робия.

Наистина, много са основанията за нашето национална самосъзнание, а най-важното е, че дадохме буквите, четмо и писмо на вси славяни. Но пренебрежителното отношение към духовния гръбнак на националната традиция – българския език, от лица, призвани да го обогатяват и бранят, вече предизвиква безпокойство. Как ли биха реагирали на такава немара възрожденците, които ни дадоха заразяващи примери за опазването на свещеното българско слово! Какво ли би казал първоучителят Неофит Рилски, който изисква, преди да се изучава чужда реч, да се усвои родният български език.

Може само да се съжالياва, че наши представители в органите на Европейския съюз продължават да нехаят за началния факт: с официален документ все още не е признато и провъзгласено, че третата азбука в съюза след латинската и гръцката е българската кирилица. Напоследък в Брюксел се поставят паметни знаци – символи на държавите-членки. Там липсват покровителите на Европа – Светите братя Кирил и Методий. А в специален кът е поставен ликът на банкера Атанас Буров. На друго официално табло са изписани имената и образите на видни граждани на страните от Общността. Българският представител е футболист. Другите страни се гордеят със свои сънародници с международни културни измерения. Гърция например е излъчила примата на световната опера Мария Калас. Нима изключителните български оперни певци Борис Христов, Николай Гяуров, Гена Димитрова, световноизвестни български писатели и други наши крупни творчески личности не са достойни за подобна чест!

Ето защо не е излишно постоляно да се припомнят научнообоснованите доказателства на световноизвестния академик Дмитрий Лихачов, че България е държава на духа. Не бива да забравяме и думите на прославения френски президент генерал Шарл дьо Гол. На зададен му въпрос кои нации са важни в човешката ис-

Александър ГОЧЕВ

Охайо, САЩ.
Специално за „Нова Зора“

Продължение от брой 28

Ако не желаят да се отворят- трябва да се приложи сила. В решението се говори за Африка, но е ясно, че се изпращат недвусмислени сигнали другаме, тъй като Африка не е била особен проблем в споменатия смисъл. В по-близо време, за сравнение, Маделин Олбрайт и Збитнев Бжежински твърдяха, че не е справедливо Русия да има само за себе си такава огромна територия с ценни природни ресурси.

Спесифика на тази борба за лидерство на САЩ е написаната установка, че не може да се толерира никаква алтернатива за нормално развитие на друга държава освен американската. Не става въпрос за враждебна политика на тази друга държава спрямо лидера, не става въпрос и за по-ефективна политика. Всяко що-годе нормално съществуване на друг тип държава, е демонстрация на опасна алтернатива, която може да

сел се поставят паметни знаци – символи на държавите-членки. Там липсват покровителите на Европа – Светите братя Кирил и Методий. А в специален кът е поставен ликът на банкера Атанас Буров. На друго официално табло са изписани имената и образите на видни граждани на страните от Общността. Българският представител е футболист. Другите страни се гордеят със свои сънародници с международни културни измерения. Гърция например е излъчила примата на световната опера Мария Калас. Нима изключителните български оперни певци Борис Христов, Николай Гяуров, Гена Димитрова, световноизвестни български писатели и други наши крупни творчески личности не са достойни за подобна чест!

Ето защо не е излишно постоляно да се припомнят научнообоснованите доказателства на световноизвестния академик Дмитрий Лихачов, че България е държава на духа. Не бива да забравяме и думите на прославения френски президент генерал Шарл дьо Гол. На зададен му въпрос кои нации са важни в човешката ис-

НА ФРОНТОВАТА ЛИНИЯ

се интерпретира като предизвикателство дори само на основата на възможност за сравнение. Правилната система е една и, следователно, не може да има никакво основание за съществуването на друга. Тази установка може да звучи екстремално, но трябва да се отбележи, че не противоречи на практиката, изключвайки васалното поведение.

Следването на правилната идеологическа доктрина се счита за изключително съществено. На първо място, поради връзката с морала на нацията, който определя и потенциалната стабилност на държавата. Ето защо даже малки отклонения от неолибералната идеология, да кажем само от някои нейни морални аспекти, се считат за фундаментално и абсолютно неприемливо предизвикателство. Такива отклонения са естествено свързани, например, със специфичните история и митология на вече „*потенциално опасната*“ нация и това обяснява

стремежа за тяхното пренаписване и „*коригиране*“ в съгласие с правилните канони. Причината е една единствена и фундаментална: такива отклонения са сериозна пречка за външно манипулиране на електората на тази проблемна нация, осъществявано от добре заплатена, „*нета колонна*“, в този случай чисто хуманитарна „*нета колонна*“. По-подходящ и успешен пример от България в този аспект едва ли може да се намери.

Президентът на САЩ Доналд Тръмп

Борбата с противници си има своите класически компоненти – нищо особено ново на този фронт. По-особеното понятие е хибридна война, което подчертава многокомпонентния характер на така или иначе военни (силнови) действия. Самите компоненти са извесни отдавна, промените в тях с времето не са принципиални, само отразяват нормалния технологически напредък, който в наше време може да сим-

волизира с думите компютери-зация и изкуствен интелект (AI, Artificial Intelligence).

III. I. Класическа война

Днес класическите военни операции между противници, които притежават модерно ядрено-оръжие, си остават като последно средство с известен изключителен технологически напредък, който в наше време може да сим-

„ЗА ОТЕЧЕСТВОТО...“

тория той отговаря: „*Четете историята на България*.“ Този забележителен отговор е даден на голяма пресконференция в Париж още през 1966 г.

Общозвестно е: в продължение на век след Освобождението, нашата държава е била под влияние на чужди зависимости и това е една от причините, че не сме могли да осъществим в пълна мяра с народната енергия и потенциал своето национално обединение.

За голямо съжаление и в новите условия, поради прекалено угодиничество, слугинаж и неопределимо съгласие с чужди директиви, държавата ни пропиха добри възможности, понася големи щети и унижения. Цялата позорна „уез“ политика на първите български преговарящи в Европейския съюз и последвателите ги управленци е по-скоро капитулация, отколкото равнопоставеност на суверенна ни държава в международни взаимоотношения. Страната ни изгуби милиарди евро от антируската политика на

правителството на Иван Костов, което не прие големи количества руска газ да преминава през България. И така се появи синият поток към Турция. Изгубихме и огромни приходи от транзитни такси за газовия проект „Южен поток“. Турция се възползва – газопроводът вече е „Турски поток“. Сега държавата ни ще купува от съседната страна по-скъпо газово гориво. Премиерът Бойко Борисов постигна рекорд по угодиничество. Той подви опашка пред „началниците“ отвъд океана и Брюксел. Вместо да изпита угризения, той се скъса да се хвалит пред американско-българския икономически форум, че е спирал три големи проекта с Русия – „Южен поток“, АЕЦ „Белене“, нефтопровода „Бургас – Александруполис“. Буди недоумение и коленопреклонение на български управленци пред недопустими намеси във вътрешната политика на нашата суверенна държава. Мощник-държавният секретар на САЩ Дейвид Хейл в на-

чалото на 2020 г. си позволи публично да унижава народното ни достойнство. Той заявява, че България „*наистина е много важна страна за американската визия в Европа*“... И затова „*САЩ са против втората линия на газопровода „Турски поток“, предназначен за доставка на газ за Югоизточна Европа през България*...“ „*САЩ ще продължат подкрепата си за Българските въоръжени сили*.“ Известно е, че тази подкрепа означава да се лишим от остатъците конвенционално въоръжение и след като унижохме дори своите ракети, да купуваме прескъпо американско оръжие. Не стига това, но висшият американски чиновник настоява „*за реформа на Конституцията*“. Вашингтонската администрация ни удостои и с честта да приемем надзорник на държавата за върховенството на законата, корупцията, свободата на медията... Унизително е наши управници покорно да изпълняват ролята на колониална администрация. Само заради

това те не заслужават уважение и доверие. Ето защо сме длъжни да избираме държавници, които отстояват националните интереси въпреки чужди предписания. Крайно време е българските власти да се избавят от вредни външни зависимости, дори ако се налага и да се провират между Сидла и Харидла. Достойното държавническо поведение не нарушава основни съюзнически задължения, но печели огромни предимства за българския народ. Свидетел съм, че представители на други страни уважават националната доблест, дори когато тя се противопоставя на техни интереси.

Знайнo е, че историята обезсмъртява безсребърни защитници на националната чест и покрива с позор васалите на другоземни интереси, продайниците. Заразителен е примерът на стотината спартаки, бранещи прохода Термопилите. Те отказват подкупта от две коли със злато и скъпоценности със заветните думи: „*Родината си не продаваме!*“ И загинал „*под сгъната на Ксеркса*...“ (Иван Вазов).

Следва

В момента, обаче, само работата по нови оръжия върви с пълна пара. НАТО влиза в сметката единствено докато САЩ е негов член, по същество компонент на американската военна машина.

III. 2. Финансово-икономическа война

Друг тип силови действия са финансово-икономическите санкции. Най-разнообразен спектър от санкции, без конкуренция, е този на САЩ, разработен в продължение на много години, още от времето на студената война със СССР. Едва ли има момент в историята на Съветския съюз и Русия, в който да е нямало действащи американски санкции срещу тях.

Тактическият принцип е следния: дефинират се спектър от условия за въвеждане на санкции такива, че санкции могат да се задействат срещу всяка държава, тъй като по всяко време може да се намери поне едно нарушение условие от този спектър. Дали конкретна санкция ще се задейства зависи само от избора на момента, тъй като потенциалът е налице - има вече гласуван американски закон. От този тактически принцип няма отклонения, даже що се отнася до най-близки съюзници. Одисейта около газопровода „Северен поток-2“ е много добра илюстрация на горното и на принципа, че

интересите на лигера са винаги на първо място.

Друг нов главен обект на санкции в момента е Китай, главен претендент за световен икономически лидер. Сагата на битката с телекомуникационната компания Huawei Technologies Co., Ltd. върви по сценария на телевизионна сапунка с най-фантастични и истерични епизоди включващи събаряне на трансакционни кули за безжичен 5G сигнал като причина за разпространението на COVID-19. Последното напомня анекдот за село, чийто жители се оплакват от главоболие и от това, че кравите губели телло, поради поставянето на предавателни кули за безжични телефони. Отговорът на компанията по оплакването бил следния: "Това още нищо не е. Да видите какво ще стане като включим системата."

Списъкът на тези вездесъщи санкции е направо безкраен. Освен перманентния случай "Крим", подударна на санкциите попадат Световната здравна организация, Международния (криминален) съд, а напоследък и страни, които създават пречки за работата на американски журналисти (законопроект на конгресмените-демократи Марко Рубио и Бен Кардин).

Имайки предвид фундаменталния принцип на всяка ка-

питалистическа система, синтезиран в известния израз "Икономиката, глутакот!", а днес практически други системи няма, можем да си извадим заключение, че гарантирани победители от сражения и икономически санкции не може да има и различни пазарлъци между противниците са по-скоро правило, а не изключение. Непредвиден резултат за САЩ и Западна Европа беше, благодарение на санкциите, превръщането на Русия в самостоятелна държава до такава степен, че стана даже номер едно износител на пшеница в света.

На този комплициран финансово-икономически плацдарм, изключително привлекателно изглежда т.нар. "информационна война", в чийто архиви можем да намерим не една победа. Победата, както в този вид война, така и в класическата, се ознаменува със смяна на враждебното правителство на победената страна с дружелобно (васално) такова. Оттук нататък работи формулата "Победителят получава всичко", в чийто архиви можем да намерим не една победа. Победата, както в този вид война, така и в класическата, се ознаменува със смяна на враждебното правителство на победената страна с дружелобно (васално) такова. Оттук нататък работи формулата "Победителят получава всичко". Примери за успешна информационна война са т.нар. „цветни революции“, а неин истински триумф, при минимални разходи, е разпадането на СССР и Варшавския договор.

III. 3. Информационна война

Saul Alinsky: "Който контролира наратива, контролира света."

САЩ и Западна Европа създадоха бавно и методично нов тип диктатура делегирайки функциите на наблюдение, изолиране, присъда и наказание на обществото. По начало тази инициатива изглеждаше доста невинно и благородно с идеята за борба срещу малтретирането на онеправданите и подтиснатите. Постепенно тези цели се превърнаха в идоли като нетърпимостта срещу злото се трансформира в нетърпимост към алтернативното мнение. Социалните медии издигнаха тази нова нетолерантност до невиджани висоти. Обществено мнение се превърна в машина за репресии, която може да организира мгновенно специфична тълпа за нападения срещу специфичен индивид, който си е позволил да оспори ценностната система и моралния компас на тълпата. Членовете на тази тълпа нямат униформи и не са въоръжени с палки и други стандарни полицейски оръжия - те се отличават със силен стаден инстинкт, вътрешна неувереност плюс желание да доминират.

Психологическият тормоз е тяхно главно оръжие

НА ФРОНТОВАТА ЛИНИЯ

базиращо се на страха на индивида да остане сам срещу тълпата. Те не пращат провинилия се в концентрационен лагер или в затвора - те го поставят в социална изолация и много ефективно пречат да си намери работа или, ако я има, да я задържи. Те могат да заставят даже гения да коленичи в знак на солидарност - социално изолиран гений започва да вехне. Лепят етикети на всеки, който е стъпил накриво. Предизвикват безредици, пожари и оправдават палежите. Ако има документирано изказване, от случаен характер,

даже грешка на езика, от вчера, преди 10 или преди 20 години - вие сте свършени. С тях е безмислено да се спори по простата причина, че няма място за спор - те работят с един единствен критерий: "С нас ли си или не си с нас?" Абсолютно очевидно е, че днес, ако искаш да си свободен, не можеш да бъдеш член на някаква такава глутница от нападащи, мразещи, заклеяващи морализатори и злобни лицемери. За сведение само. В няколко китайски провинции е бил проведен експеримент да се насърчават гражданите да оценяват социалното поведение на другите до каква степен спазват правилата и ценностите на обществото. Всеки получаваше оценка за своята активност и ако някой събере малко точки, перспективите му се оказват силно ограничени. Смятаме, че този китайски опит може успешно да се приложи за формирането на

нова спирала в ескалацията на Политическата Коректност на ново и, най-важното, количествено ниво. Социалната справедливост преди всичко! За което, както се знае, е необходима измерителна система.

Картината на диктатурата на тълпата в социалните мрежи се допълва и от цензурата провеждана от администраторите на самите социални платформи, предоставени на тази тълпа.

Twitter, Facebook и Google работят с наети анонимни модератори въоръжени с алгоритми в полза на либерални възгледи.

Главната печалба на тези супергигантски платформи идва от реклами. Fox News, например, заявява следното: "Рекламата осигурява безразлична власт на Google над американските медии." Рекламата, обротно, може да се използва и за тяхното контролиране т.е. дали платформата активира очакваното от нея цензуриране. Ако не - следва финансово наказание. Пример тука е Facebook платформата, която отказва да подкрепя кампанията "Спри омразата за печалба" (Stop Hate for Profit), започнала в рамките на сегашните протести, сред спонсорите на която кампания е вездесъщият Сорос. Последният най-открито пледира и действа за отстраняването на основателя и Изпълнителен директор (СЕО) на Facebook, Марк Цукерберг, обвинявайки го в заговор с Доналд Тръмп за второ успешно избиране. Не е изненада, че след като 99% от печалбите на Facebook са от реклами, отеглянето на такива от най-големите компании, предизвиква само за дни поне 56 милиарда долара загуби. Такива загуби автоматично произвеждат недоволни инвеститори и, съответно, отварят вратата за оставката на Цукерберг с аура на защитник на свободата на словото (разбира се, само в този конкретен случай). Предполага се, че Сорос усмивка се отправя към банката.

Как стои въпросът за цензурата на по-професионално ниво? Издателски къщи не могат да си позволят публикуване на всяка критична книга с фактологичен материал, на първо място, за да не се дразнят влиятелни особи. Много известни журналисти с международни награди не са канени за интервюта на телевизионни предавания по MSNBC или CNN поради "право на редакционен избор". Стремех за безпрекословен конформизъм по отношение на съответната редакционна политика се изработва отдолу-нагоре по иерархията, за да се осигури, че тези, които се издигат до най-високи медийни позиции, ще следват точно начертаната линия, без да са необходими обяснения. Новите назначения са от възпитаници на университетите, чиято администрация е подбирана от медийни плутократи в пряка зависимост от тяхната готовност да бранят статуквото. Така само тези,

които разиграват топката в рамките на системата, имат шанс да се издигнат до командни медийни позиции.

Следва

Д-р инж. Радославка КАЗАНДЖИЕВА

Господин Борисов, За трети път Ви пиша отворено писмо.

Когато след едно от първите Ви изказвания като премиер, заявихте „Аз им плащам пенсията“, изпитах чувство на дълбоко унижение. След близо 40 години трудова дейност и всеотдайност в работата, не само аз, а и една трета от народа Ви, на който сте избран да служите и уважавате, изпитаха същото унижение.

Би трябвало да знаете, че пенсията, колкото и малки да са, са отработени и човек трябва да ги получава не като подаяние от Ваша страна, а със самочувствието на заслужени и изкарани с честен труд пари.

Вие, за съжаление, и по-нататък продължихте да използвате към народа си този арогантен и авторитарен тон.

Макар и да отминавахме търпеливо Вашите „именти

ЧОВЕКЪТ Е ЗА ВРЪЗВАНЕ

От стр. 12

Премиерът на Република България пледира, че изразява общата европейска позиция и грижа за приemanето на Сърбия в ЕС, но ето какво казва немското радио "Дойче веле" (DW) в коментара си от 10 юли т.г. за Вучич и за събитията в Сърбия: "В началото на германското европредседателство канцлерката Ангела Меркел припомни колко важни за Европа са правовата държавност и демокрацията. И сега думите ѝ трябва да бъдат последвани от дела - например, като преговорният процес със Сърбия бъде отлаган дотогава, докато Вучич е на власт. Брюксел също така трябва да иницира независимо разследване на въпроса кой е отговорен за бруталните действия срещу демонстрантите? И ако Сърбия откаже да съдейства да забрани на шефовете на полицията, на Вътрешното и на Външното министерство на Сърбия, да влизат на територията на Общността. Брюксел не трябва да си оставя за се

СРАМЪТ ШЕ ВИ ПОМОГНЕ

капели“, нищо от Вашите изрази за „лошия материал“, за „кучетата Ви“ и други от този род, не се забравят и не може да се забравят. Конфузът се помни. Срамът не изтлява.

Да, обидно е да се връщам и припомням тези неща, но те са недопустими и непростими за един премиер на една демократична страна. И аз не се срамувам, че ги припомням!

Това беше първия път!

Може би щях да продължа да потискам в себе си и огорчението, и вътрешното ми негодувание от това, което става в страната ми и от това, че още дълго време децата ни няма да се завърнат в нея, в бащиния дом, при остаряващите си родители.

Вашето изказване, обаче, г-н Премиер, Вашият съвет към „САЩ, Испания и Италия да приемат българския модел, за да решат проблемите си“, ме накара за малко да онемее. Нима премиерът на най-бедната страна в Европа има моралното право да съветва тези страни?! Става въпрос за морално право не пред чужди достижения, а за морално право тези думи да бъдат изговорени пред народа ни! Нима прилаганата финансова политика, с която така се горде-

ете, е решила проблемите на нашия народ, че да реши проблемите и на народите в тези страни, които многократно по-добре живеят от нас? Страни, в които хиляди наши съграждани, напусайки дома си, отидоха на гурбет, изкарват хляба си, че и парите, които изпращат на близките си тук, са най-голямото перо във външните новинственици на управляваната от Вас държава!

Ние, хората от „лошия материал“, все още помним и постиженията, и имената на техните създатели в области като електроника, машиностроене, енергетика, каростроене, роботостроене, лека промишленост и други отрасли, постижения, които ни караха да се чувстваме горди, като народ. Лицензии на не една и две технологии, създадени от нашите научни среди, бяха предоставени в развити западни страни, в САЩ, Франция, Япония и др. България заемаше достойни позиции и имаше отвоювани ниши в световния пазар. Къде са днешните големи постижения, и с какво държавата ги подкрепя? Какво е държавното отношение към науката и нейните институции днес? Господин Борисов, свале-

те розовите очила и сменете тона си!

Това беше второто ми обръщение към Вас!

Когато неотдавна казахте, че строите „заводи, пътища, суперкомпютри“, а след като народното недоволство, от няколко дни, заляя площади, булеварди, цяла София, а и страната ни, си позволихте най-хвалестивно да кажете, че построеното от Вас е в пъти повече от всичко, което до сега е правено, не се съдържаша и отново, може би за последен път, се обръщам към Вас.

Има един документален сериал „България, която съградихме“. По една от телевизиите и днес, както и всяка неделя, ще бъде излъчен поредния епизод. Епизодите са половинчасови и са посветени на отделни области на икономиката ни - машиностроене, енергетика, електроника, строителство, селското стопанство, транспорт, наука, иновации, международно икономическо сътрудничество и др., във времевия разрез до 1939, 1945-1955 г., 1955-1985-1989 г. и след това. Поднасяната информация е на базата на неопровержим доказа-

телствен материал, официална статистика, мнения на участвали специалисти, учени, мнения на представители на чужди фирми от водещи в света страни и др.

Епизодите са посветени на „няколко поколения българи, вградили себе си в temelите на модерна България“ - така занатата ни, си позволихте най-хвалестивно да кажете, че построеното от Вас е в пъти повече от всичко, което до сега е правено, не се съдържаша и отново, може би за последен път, се обръщам към Вас.

Господин Борисов, ако изгледате поне един от тези епизоди, убедена съм, ще замислите, ще забравите хвалествия си изказ и тон! И ако се почувствате засрамен, значи не всичко във Вас, което се нарича съвест, е загубено. Срамът ще Ви помогне.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!
ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ик. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтяба" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG6F
Примат се оригинал по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приложен редакционно на 17.07. в 14 часа.
Хonorарии се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ЧОВЕКЪТ Е ЗА ВРЪЗВАНЕ

Георги ВАЦОВ

По време на пресконференцията в МС на 10.7. т.г., между многото изказани лични съображения и позиции, министър-председателят на България Бойко Борисов, със самочувствието на признат Бос на Балканите, заяви:

"Събитията в Белград, когато се разбра, че президентът Вучич и премиерът на Косово ще ходят във Вашингтон при президента Тръмп, за да се сложи край на косовския проблем, и когато трябваше да се осъществи видеовръзката с Германия и Франция за европейския път на Сърбия. За да се мине към него, трябваше да се реши и проблема с Ко-

заварява, на трето – изкопните действия, но по цялото от А до Я, както и от другата страна, разбира се, пълна диферсификация на доставки на втечен газ от Азербайджан, или от което и да е друго находище за втечен газ".

45-минутната логорея на Борисов направи така, че никой или почти никой не обърна внимание на внушението, че агенти на РФ са организатори на протестите в София в "триъгълника на властта" на 9 юли т.г., срещу управлението на ГЕРБ и срещу неупремереното нахлуване на прокуратурата в Президентството.

Каква е истината?

На пресконференция в Белград сръбският президент Вучич, говорейки за организаторите на протестите в сръбската столица казва: "В организацията на протестите имат участие чужди специални служби". Два дни след пресконференцията на Вучич, както пише руският официоз "Российская газета": "Представите-

литик му хареса да бъде в центъра на общественото внимание, особено след протоколната позиция на лидер на балканска страна - член на ЕС, която за шест месеца бе председател на Съвета на ЕС и всички лидери на Европа му идваха на крак в София, за да се ръкуват с него. Обикновено в такива моменти, той моли майка си да го види от небето! Радост велика, която все още му държи влага и му пречи на обективното възприятие на реалния живот, което за държавен ръководител е самоубийствено. И за да поддържа собственото си усещане за величие, той и външната му министърка, започнаха да се изживяват като "родители" на кандидати за членове на НАТО и ЕС от Западните Балкани. "Ако не слушате, няма да ви пуснем за членове и ще наложим вето!" - с тъпо постоянство, по различни канали се отправят дебелашки намеци. Но изпълнявайки възложената му задача, Борисов направи толкова много гафове, че вече никой не му обръща внимание. Само

Сръбският президент Александър Вучич подкрепи новите правила за присъединяване към ЕС. Официални кандидатки за членство в ЕС са Албания, Северна Македония, Сърбия, Черна гора и Турция.

сово. Хубаво ли е това за Балканите да няма проблем в Косово? Хубаво ли е да има мир на Балканите? Хубаво е! Прочетох сутринта, че президентът Вучич казва, че проруски сили и агенти са го организирали (протеста в Белград - б.а.) – това прочетох. Виждате вечерта, кои бяха?(на митинга пред президентството в София - б.а.) Не коментирам, само давам факти. Защото, за да ние изпълняваме абсолютно своите уговорки, вече по абсолютно цялото трасе на "Балкански поток", не само се работи, една част е готова, на друга се

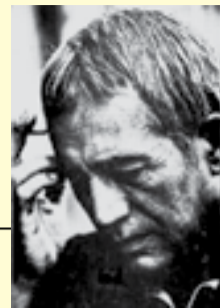
ли на сръбските правоохранителни органи информираха обществеността, че за участие в безредиците, в различните градове на страната са задържани граждани на други страни. Конкретно, ръководителят на полицията в Сърбия Владимир Ребич информира, че за участие в безредиците в Белград, Нови Сад, Ниш и Крагуевац, са задържани граждани на Великобритания, Тунис, Черна гора, Босна и Херцеговина."

След такива бомбастични, не отговарящи на истината изказвания констатираме, че на българския саморасъл по-

Вучич все още играе с него "ганкиното" и, знаейки слабо то му място, даже го награди с орден – от една страна, за да лобира пред западните инстанции, а от друга – да изгради, все пак, газовата връзка с Турция, защото там е голямата далавера, макар и да е наясно, че краччето на газта е в ръцете на "началниците" отвъд океана. Вучич, явно като добър ученик на Тито, лукаво играе и с Истока, и със Запада, но по примера на нашия Борисов той успешно мутира и се превръща от комунист в националист, за да може днес

НА МАМА

Иван ДИНКОВ

Капчукът капе - цяла нощ, до ужас.
Налива ум на камъка студен.
Нелепо е, че всяка смърт е чужда,
когато всеки път е споделен!
Сега си мисля - в тоя мътен хаос, -
че твоя ред е страшно предстоящ:
че идва ред на мойта мъжка жалост
да слуша пред олтара "Отче наш..."
Ръцете ми треперят, нямам сили
за камъка на твоя гроб - но знам:
голямата камбана в село Смилец
провлачено ще бие -
бам-там,
бам-там,
там,
там,
там.
И после ще запомня пръст разрита -
и лудата си мисъл в този миг:
че ситната трева ще става сита
след ехото на моя тъмен вик.
Така ли е: умираме отделно,
макар че идваме един от друг?
Това ли е: изчезваме безследно -
като зърна, затрупани от плуг!
Капчукът капе - цяла нощ, до ужас.
Налива ум на камъка студен.
И страшно е, че всяка нощ е чужда,
когато всеки ден е споделен!

да е "истински" демократ.

Масовите протести в Сърбия от последните дни, провокирани от отново въведенния комендантския час, реално са насочени срещу задкулисният пазарлък между Вучич и военнопредстъпника, и убиец на сърби, Хашим Тачи, които под контрола на известния американски гей-посланик Ричард Гринел, се напъват да реализират плана на Болтън за уреждане статута на Косово чрез размяна на територии. Това би означавало народът на Сърбия окончателно да се съгласи да признае откъсването на свои изконни земи и православни светини, за да му разрешат да приеме евроатлантическите ценности.

Тръмп отказа среща с Военнопредстъпници и ситуацията за Вучич рязко се промени.

Сега той трябва да се договаря с Германия и Франция, които отхвърлят каквато и да било размяна на територии. Преди десетина дни Лавров в Белград заяви: "ЕС не трябва да се изолира от решаването на косовския проблем, а Русия ще продължи да защитава ин-

тересите на Сърбия в международните организации и ще подкрепя всички опити, които биха довели до взаимно решение на въпроса за статута на Косово, при посредничеството на ЕС, но на основата на Резолюция 1244 на СС на ООН".

Явно тази позиция на РФ е имал предвид Борисов, когато казва, че руски специални служби, недоволни от политиката на Вучич, са провокирали протестите в Белград, като, уж, без да коментира, а само с "факти" извайва образа си на "мъченик" за "правото" дело и жертва на руската "хибридна война" (това едновременно е и реверанс към българските евроатлантици в тежък за него момент!). Гигантска манипулация, която много бързо бе разобличена от самия Вучич, който на 12 юли в интервю за телевизия "Pink", заяви: "Аз нямам никакви доказателства за "руската следа" в антиправителствените демонстрации в Белград", но затова пък, с по-редната си "изцепка", Борисов заби нов, лъскав, правителствен гвоздей в ковчегата на българо-руските отношения.

На стр. 11